

Den dag Krumme løb væk

Hanne Larsen

Det var en af de første frostklare vintermorgener. Børnene i huset var taget i skole. Moderen havde lige lukket soveværelsesdøren op på vid gab, for at få noget af den friske luft ind i huset. Dette til trods for, at vi her i huset har en regel, som siger: luk aldrig terrassedørene længere op end Krumme ikke kan smutte ud! Faderen i huset var kommet til at lukke døren op til husets soveafdeling, inden han gik en tur ud i haven.

På et tidspunkt bliver der banket på ruden og faderen meddeler, at Krumme er løbet ud af soveværelsesdøren og stukket efter en kat ind gennem naboens have. Han kan ikke kalde den til sig og har ikke mulighed for at forfølge optoget, da han er lam i venstre side efter en blodprop i hjernen. Moderen får hurtigt en jakke på og er lynhurtig ude. Vi bor i et villakvarter helt ud til den skønne Elbodol, ikke langt fra Stutteri Fuglsang, som flere borderejere sikkert kender efter at have været til Border-skue her i maj 1999. – Jeg har engang læst et sted, at når man har en Border terrier, skal man have is i maven, når den forfølger et bytte. Jeg prøvede at kalde, ligesom faderen allerede havde gjort et stykke tid, men der var hverken lyd eller spor efter Krumme.

Jeg glemte helt, at jeg i denne periode gik til behandling for min ryg. Panikken bredte sig pludselig, og jeg var klar over, at jeg måtte afsted, op og ned ad stejle skrænter, under el-hegn, over indhegninger, hvor der gik kreaturer, her i blandt en tyr, som jeg helt glemte, jeg var bange for. Hvor var Krumme? Jeg kaldte og kaldte, men ikke en lyd hørtes på denne smukke vinterformiddag. Skønheden fornemmede man heller ikke, afsted gik det, over elhegn under elhegn, ja jeg trillede og rullede og gled flere gange på skrænterne. På et tidspunkt tror jeg, at isen i maven begyndte at tø og smeltevandet kom ud af øjnene. En af mine tanker var: ”Er Krumme fulgt efter en ræv ind i mosen og er endt i dens hule?” Det var skrækeligt! Jeg var nu kommet i en stor bue rundt om vort villakvarter og var blevet enig med mig selv om, at jeg måtte have fat i sønnen, som var på handelsskolen. Han måtte hjælpe med at søge længere ude i den meget ufremkommelige mose, hvor Mikkell-ræv har sin bolig. Her måtte

Krumme absolut være endt. På det sidste stykke ned til vort hus mødte jeg det eneste menneske på min færd, posten, og jeg spurgte ham, om han havde set Krumme, men nej, det havde han heller ikke.

Jeg kom hjem. Krumme var ikke kommet. Faderen havde holdt øje. Jeg ringede til handelsskolen for at få kontordamen til at bede sønnen om at ringe hjem (selvfølgelig fortæller man ikke, hvad der er galt). Jeg tog herefter vores trådløse telefon med ud i haven og fortsatte min kalden og venten. Faderen havde nu taget bilen og ville køre en tur rundt i området. Jeg var ved at blive desperat nu! Inderst inde vidste jeg godt, at den eneste, som var skyld i dette, var mig selv, da det jo var mig, som havde åbnet døren. Hvad ville børnene sige, når de kom hjem, og vores allesammens kæledægge var væk? – Sønnen ringede. Jeg fortalte, hvad der var los. Jeg kommer straks mor! Det gjorde han også, men lige inden han kom, var faderen kommet tilbage, og gudskelov! – Han havde fundet Krumme, i stik den modsatte retning, som vi troede, her gik hun og undersøgte noget buskads og ville meget gerne køre med hjem, da han stoppede.

Da Krumme kom hjem, havde jeg både lyst til at skælde hende meget kraftigt ud og at kramme hende. Ingen af os gjorde noget. Hun blev beordret ind i sin kurv, og her lå hun, da sønnen kom hjem. Han grinede af episoden og kunne heldigvis nå tilbage til skolen igen, inden spisefrikvarteret var slut.

Vi var enige om, at ingen skulle snakke med Krumme før næste dag. Det var lidt hårdt for os alle, men sikkert også en god idé, da vi tydeligt kunne mærke på hunden, at den var klar over, den havde været på gale veje. Hele episoden havde kun taget et par timer, men føltes som dage. Især moderen og Krumme var trætte.

Hvor kan man dog blive pjattet med sådan et lille kræ!